

In memoriam

Djelatnici Hrvatskog restauratorskog zavoda s tugom se opraštaju od svojih kolega i prijatelja Petre Orlić, Martine Ljutić i Vinka Štrkalja.

PETRA ORLIĆ (5. 9. 1974. – 8. 5. 2019.)

Sasvim neshvatljivo i uvijek nepomirljivo djeluje spoznaja o nečijem preranom odlasku. Ovoga proljeća nas je zauvijek napustila naša draga kolegica Petra Orlić. Njezina iskrena, vesela narav, savjesnost i prije svega odgovornost činila je poslovne zadatke koje smo zajedno obavljali uvijek nekako lakšim i jednostavnijim. Svojom vedrinom i ljubavlju prema poslu davala je našoj maloj restauratorskoj zajednici impuls i snagu da se problemi i poteškoće na kraju uvijek riješe, a započeti posao odradi do kraja. Iako pritisknuta teškom i podmuklom bolešću, do samog kraja nije napuštala taj svoj vedri životni kredito, ne sumnjajući da njime može savladati i onu najtežu, životnu nedaću. Ipak, otišla je prerano da napravimo i dovršimo još mnogo toga i prekasno da shvatimo koliko svakom kolektivu takve osobe znače i zapravo istinski trebaju.

Petra je rođena u Zagrebu, gdje je 1993. godine završila Školu primijenjene umjetnosti i dizajna, stekavši zvanje fotografskog dizajnera. Bez obzira na strast prema fotografiji, njezina najveća ljubav bila je i ostala restauriranje. Bezuvjetno se predavala tom teškom, ali lijepom zanimanju, ne štedeći se pritom nimalo, uvijek uz misao o neprolaznoj ljepoti umjetnina koje su nam darovane kao kulturno blago da ih oporavljamo i dajemo sljedećim generacijama na brigu i očuvanje. Od 2001. godine sve do prerane smrti bila je zaposlena u Hrvatskom restauratorskom zavodu na Odjelu za drvenu polikromiranu skulpturu, gdje je 2006. položila i stručni ispit za temeljno stručno zvanje restauratora-tehničara. Predanost poslu koju je Petra iskazivala, njezina organiziranost i posloženost u

sitnicama koje na prvi pogled nisu odavale ništa, a njoj su značile sve, činile su je spremnijom i sigurnijom za obavljanje i najzahtjevnijih zadataka u restauraciji drvenog polikromiranog inventara. Nedostajat će nam taj njezin entuzijazam i predanost, njezina volja za rad, nesebična toplina i gotovo dječja jednostavnost kojom nas je između ostalog, možda i neprimjetno, obasipala i time, vjerujemo, činila boljim ljudima. Bez obzira na to što ćemo prazninu i tugu koju je njezin odlazak napravio još dugo osjećati, naša Petra će nam zbog svega lijepog što nam je dala za uspomenu ostati u trajnom i dragom sjećanju.

MARTINA LJUTIĆ (7. 3. 1991. – 21. 6. 2019.)

Kažu da ljudi koji tiho uđu u naše živote, ostave najviše traga. Takva je bila naša Martina, svestrana mlada djevojka, divna osoba, talentirana umjetnica i restauratorica.

Tijekom studija konzervacije i restauracije radila je u Hrvatskom restauratorskom zavodu i već je tada pokazala izuzetne vještine u radu. Svojim vedrim duhom i kolegijalnošću obogatila je naš kolektiv te postala neizostavni dio tima.

Sudjelovala je u realizaciji očuvanja vrijedne arhivske građe iz Državnog arhiva u Zadru i Dubrovniku. U Državnom arhivu u Zadru sudjelovala je u digitalizaciji matičnih knjiga te u konzervatorsko-restauratorskim poslovima na raznim zahtjevnim papirnatim, pergamentnim i kožnatim artefaktima. Nakon povratka u Hrvatski restauratorski zavod isticala se na svim restauratorskim poslovima koji su pred nju bili postavljeni. Također je sudjelovala na izložbama koje su prezentirale predani rad u očuvanju baštine.

Bila je iznimna ilustratorica te je izradila niz ilustracija i obrada za brošuru *D'vino Summer Games* 2016. i 2017. godine te ilustracije za Adriatic Luxury Hotels. Njezin posljednji rad bio je strip Dubrovačkih muzeja *Intervju s Orlandom* koji je izdan njoj u spomen.

Naša Martina je otišla prerano. Izgubili smo predivnu osobu i talentiranu umjetnicu, ilustratoricu i restauratoricu. Nebo je dobilo još jednog anđela, našu lijepu „pampirku“ Martinu.

Vole te Tvoji restauratori

VINKO ŠTRKALJ (24. 2. 1944. – 16. 10. 2019.)

Vinko Štrkalj rođen je 1944. godine u Šibeniku, u kojem pohađa i završava gimnaziju. Studira na Filozofskom fakultetu u Zadru, francuski jezik i povijest umjetnosti te diplomira 1969. godine. Zapošljava se u Restauratorskom zavodu Hrvatske 1972. godine kao konzervator povjesničar umjetnosti. Uskoro postaje predstojnik Odjela za dokumentaciju i konzervatorska istraživanja. Uz tu funkciju povremeno obavlja i funkciju zamjenika ravnatelja.

Ravnateljem Restauratorskog zavoda Hrvatske postaje 1990. i tu dužnost obavlja do osnutka Hrvatskog restauratorskog zavoda 1997. Umirovljen je samim početkom 2007. godine.

Tijekom svoje službe bio je uspješan voditelj mnogih konzervatorsko-restauratorskih projekata, od kojih su najvažniji radovi na obnovi crkve sv. Marije u Zadru, zvonika katedrale Marijina Uznesenja u Osoru, Kneževa dvora u Dubrovniku, male Onofrijeve fontane u Dubrovniku, crkve sv. Mihajla u Stonu, Ilirske dvorane zgrade u Opatičkoj ulici br. 18 u Zagrebu te srednjovjekovnoga grada Ozlja.

Od navedenih se svakako ističe izuzetno kompleksna, ali i vrlo uspješna obnova u Drugom svjetskom ratu bombardiranjima devastirane crkve sv. Marije u Zadru, kojoj je prethodio njegov studijski boravak u Egiptu, Izraelu i Italiji, gdje se, proučavajući komparativni materijal, potvrdio i kao fotograf, snimajući mnoge fotografije koje su danas u fototeci HRZ-a.

Kao konzervatora krasilo ga je veliko znanje, izrazita sposobnost komparativne analize, istančan senzibilitet, znanstvena radoznalost i visoka etičnost.

Vinko je bio ljubitelj umjetnosti, ne samo likovne, nego i literature i glazbe. Čitao je svakodnevno, stručnu literaturu, ali i beletristiku i publicistiku. Bavio se i prevodilaštvom. Volio je klasičnu glazbu, rado odlazio na koncerte, a i sam je odlično svirao glasovir koji je davno naučio svirati, još u Šibeniku, gradu koji ga je nadahnuo svojom ljepotom i definirao njegov životni put.

Bio je erudit, odličan sugovornik. Nedostajat će nam njegovo znanje, njegova britkost, smisao za opažanje, dosjetljivost i nezaobilazna mediteranska duhovnost.